Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 14. októbra 2020 [1]

Vec C-469/19

All in One Star Ltd

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sloboda usadiť sa – Spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorá chce zriadiť pobočku v inom členskom štáte – Zápis do obchodného registra – Právna úprava hostiteľského štátu, ktorá vyžaduje uviesť výšku základného imania alebo porovnateľnú hodnotu a predložiť určité vyhlásenia konateľa“

I. Úvod

1. Obe prejudiciálne otázky, ktoré položil Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), sú zasadené do kontextu judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa zriadenia pobočky v členskom štáte spoločnosťou z iného členského štátu a miery voľnej úvahy, ktorou disponuje hostiteľský členský štát, pokiaľ ide o takéto zriadenie. Tieto otázky tak nadväzujú najmä na rozsudky vo veciach Centros [2] a Inspire Art [3].

2. V súlade s požiadavkou Súdneho dvora sa v týchto návrhoch obmedzím na analýzu druhej prejudiciálnej otázky. Táto otázka sa týka povinností uložených podľa nemeckého práva konateľovi spoločnosti iného členského štátu, a to predložiť vyhlásenie o tom, že v jeho osobe nespočíva žiadna prekážka brániaca jeho vymenovaniu a že v tejto súvislosti bol najmä notárom poučený o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu akékoľvek informácie. V tomto kontexte si vnútroštátny súd kladie otázku, či sú tieto povinnosti v súlade s právom Únie.

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Rozsudok z 9. marca 1999 (C-212/97, EU:C:1999:126).

[3] Rozsudok z 30. septembra 2003 (C-167/01, EU:C:2003:512).

II. Právny rámec

A. Právo Únie

3. Článok 29 smernice (EÚ) 2017/1132[4] s názvom „Zverejňovanie dokumentov a údajov týkajúcich sa pobočky“, ktorý sa nachádza v hlave I kapitole III oddiele 2 tejto smernice, nazvanom „Pravidlá zverejňovania vzťahujúce sa na pobočky spoločností iných členských štátov“, v odseku 1 stanovuje:

„Dokumenty a údaje týkajúce sa pobočiek vytvorených v členskom štáte spoločnosťami, ktoré majú niektorú z foriem uvedených v prílohe II, ktoré sa spravujú právnymi predpismi iného členského štátu, sa zverejňujú v súlade s článkom 16 podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom sa nachádza pobočka.“

4. Podľa prílohy II k smernici 2017/1132 predstavuje „compan[y] incorporated with limited liability“, pokiaľ ide o Spojené kráľovstvo, jednu z foriem spoločností uvedených najmä v článku 29 ods. 1 tejto smernice.

5. Článok 30 smernice 2017/1132, nazvaný „Zverejňované dokumenty a údaje“, uvádza:

„1. Povinné zverejňovanie stanovené v článku 29 sa vzťahuje iba na tieto dokumenty a údaje:

a) adresa pobočky;

b) predmet činnosti pobočky;

c) register, v ktorom je vedený pre spoločnosť spis uvedený v článku 16, a číslo zápisu spoločnosti do tohto registra;

d) obchodné meno a právna forma spoločnosti a názov pobočky, ak sa líši od obchodného mena spoločnosti;

e) vymenovanie, ukončenie funkcie a údaje o totožnosti osôb, ktoré sú oprávnené zastupovať spoločnosť voči tretím osobám a v súdnych konaniach;

– …

f) – likvidácia spoločnosti, vymenovanie, totožnosť a právomoci likvidátorov a ukončenie likvidácie, v súlade so zverejňovaním vykonávaným spoločnosťou podľa článku 14 písm. h), j) a k),

– konkurzné konanie, vyrovnanie alebo iné podobné konanie, ktorého predmetom je spoločnosť;

g) účtovné doklady v súlade s článkom 31;

h) zrušenie pobočky.

[4] Smernica Európskeho parlamentu a Rady zo 14. júna 2017 týkajúca sa niektorých aspektov práva obchodných spoločností (Ú. v. EÚ L 169, 2017, s. 46).

2. Členský štát, v ktorom bola pobočka zriadená, môže stanoviť zverejňovanie tak, ako je uvedené v článku 29,

…

b) aktu, ktorým sa spoločnosť zakladá, a stanov, ak sú obsahom samostatného dokumentu, v súlade s článkom 14 písm. a), b) a c), a zmien týchto dokumentov;

…“

B. Nemecké právo

1. Obchodný zákonník

6. § 13e Handelsgesetzbuch (Obchodný zákonník, ďalej len „HGB“) s názvom „Pobočky kapitálových spoločností so sídlom v zahraničí“ stanovuje:

„1. Na pobočky… spoločností s ručením obmedzeným ako kapitálových spoločností so sídlom v zahraničí sa uplatňujú… tiež nasledujúce ustanovenia.

…

3. … Pokiaľ ide o štatutárnych zástupcov spoločnosti, na pobočku sa primerane vzťahujú ustanovenia… a § 6 ods. 2 druhá a tretia veta zákona o spoločnostiach s ručením obmedzeným.

…“

7. § 13g ods. 1 až 3 HGB s názvom „Pobočky spoločností s ručením obmedzeným so sídlom v zahraničí“ uvádza:

„1. Na pobočky spoločností s ručením obmedzeným so sídlom v zahraničí sa uplatňujú tiež nasledujúce ustanovenia.

2. K návrhu na zápis sa dokladá osvedčená kópia zakladateľskej zmluvy spoločnosti a, pokiaľ táto zmluva nie je vyhotovená v nemčine, úradný preklad do nemeckého jazyka. Ustanovenia § 8 ods. 1 bodu 2 a § 8 ods. 3 a 4 zákona o spoločnostiach s ručením obmedzeným platia obdobne. …

3. Zápis zriadenia pobočky obsahuje tiež údaje uvedené v § 10 zákona o spoločnostiach s ručením obmedzeným…“

2. Zákon o spoločnostiach s ručením obmedzeným

8. Podľa § 6 ods. 2 Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung (zákon o spoločnostiach s ručením obmedzeným, RGBl. 1898, s. 846, v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej) (ďalej len „GmbHG“):

„Konateľom spoločnosti môže byť len fyzická osoba, ktorá má spôsobilosť na právne úkony v plnom rozsahu. Konateľom nemôže byť ten:…;

(2) komu súdne rozhodnutie alebo vykonateľné rozhodnutie správneho orgánu zakazuje vykonávať akúkoľvek činnosť v určitom povolaní, odvetví povolania, živnosti alebo odvetví živnosti, ak predmet činnosti spoločnosti čiastočne alebo úplne zodpovedá predmetu tohto zákazu;

(3) kto bol právoplatne odsúdený za úmyselné spáchanie jedného alebo viacerých trestných činov [uvedených v § 6 ods. 2 druhej vete bode 3 písm. a) až e) GmbHG].

Bod 3 druhá veta sa analogicky uplatní v prípade odsúdenia v zahraničí za trestný čin, ktorý je porovnateľný s trestnými činmi uvedenými v bode 3 druhej vete.“

9. § 8 GmbHG s názvom „Obsah vyhlásenia“ v odseku 3 stanovuje:

„V rámci návrhu na zápis musia konatelia predložiť vyhlásenie o tom, že neexistuje žiadna prekážka brániaca ich vymenovaniu v zmysle § 6 ods. 2 druhej vety bodov 2 a 3 a § 6 ods. 2 tretej vety a že boli poučení o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu akékoľvek informácie. Poučenie v zmysle § 53 ods. 2 Bundeszentralregistergesetz (zákon o centrálnom registri) môže mať písomnú formu; môže ho tiež poskytnúť notár, notár menovaný v zahraničí, porovnateľný právny poradca alebo konzulárny úradník.“

10. Podľa § 82 ods. 1 bodu 5 GmbHG sa odňatím slobody až na tri roky potrestá autor nepravdivých vyhlásení, ktoré urobil „ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným alebo ako konateľ zahraničnej právnickej osoby, v rámci vyhlásenia predloženého podľa § 8 ods. 3 prvej vety“.

3. Zákon o centrálnom registri

11. § 53 Bundeszentralregistergesetz (zákon o centrálnom registri) z 21. septembra 1984 (BGBl. 1985 I, s. 195 a 1229) s názvom „Informačná povinnosť v prípade odsúdenia“, v znení uplatniteľnom od 29. júla 2017 (ďalej len „BZRG“), stanovuje:

„1. Odsúdené osoby sa môžu označiť za súdne netrestané a nemusia oznámiť skutočnosti, ktoré sú dôvodom ich odsúdenia, pokiaľ odsúdenie

(1) nie je uvedené v osvedčení o bezúhonnosti alebo je obsiahnuté len v osvedčení podľa § 32 ods. 3 a 4; alebo

(2) bolo zahladené.

2. Ak majú súdy alebo orgány neobmedzené právo požadovať informácie, odsúdené osoby, ktoré boli na túto skutočnosť upozornené, sa nemôžu voči nim dovolávať žiadneho práva vyplývajúceho z odseku 1 bodu 1.“

III. Skutkový stav, konanie na Súdnom dvore a prejudiciálne otázky

12. All in One Star Ltd je súkromná spoločnosť s ručením obmedzeným na akcie (*private company limited by shares*) so sídlom v Great Bookhame (Spojené kráľovstvo), ktorá bola v roku 2013 zapísaná do obchodného registra vedeného Companies House v Cardiffe (Spojené kráľovstvo).

13. V roku 2014 All in One Star podala na Amtsgericht Frankfurt am Main (Okresný súd Frankfurt nad Mohanom, Nemecko) ako registrový súd návrh na zápis pobočky do obchodného registra.

14. Registrový súd predbežným rozhodnutím oznámil tejto spoločnosti, že návrhu na zápis nemožno vyhovieť najmä z dôvodu, že po prvé v ňom nebola uvedená výška základného imania, a po druhé, že hoci konateľ a jediný spoločník spoločnosti v rámci svojho návrhu nepochybne vyhlásil, že v jeho osobe nespočíva žiadna prekážka brániaca jeho vymenovaniu v zmysle § 6 ods. 2 druhej vety bodov 2 a 3 a § 6 ods. 2 tretej vety GmbHG, neuviedol však, že v tejto súvislosti bol poučený notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu akékoľvek informácie. All in One Star podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie.

15. Uznesením z 8. augusta 2017 Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Vyšší krajinský súd Frankfurt nad Mohanom, Nemecko) zamietol odvolanie spoločnosti All in One Star proti týmto konštatovaniam registrového súdu.

16. All in One Star tak podala kasačný opravný prostriedok na Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor), ktorý podal tento návrh na začatie prejudiciálneho konania. Tento súd sa domnieva, že výsledok sporu, ktorý mu bol predložený, závisí od výkladu článku 30 smernice 2017/1132 a článkov 49 a 54 ZFEÚ.

17. Podľa vnútroštátneho súdu je zápis pobočky zahraničnej spoločnosti do nemeckého obchodného registra upravený v § 13d a nasl. HGB. Ako spoločnosť s ručením obmedzeným na akcie (*private company limited by share*) možno All in One Star prirovnať k nemeckej spoločnosti s ručením obmedzeným (*Gesellschaft mit beschränkter Haftung*), takže ustanovenia uplatniteľné na tento typ spoločnosti sa analogicky uplatnia aj na zápis nemeckej pobočky All in One Star.

18. V tejto súvislosti zápis takejto pobočky na základe § 13g ods. 3 HGB v spojení s § 8 ods. 3 GmbHG predpokladá, že konateľ spoločnosti pri podaní návrhu na zápis predloží vyhlásenie o tom, že v jeho osobe nespočíva žiadna prekážka brániaca jeho vymenovaniu uvedená v § 6 ods. 2 druhej vete bodoch 2 a 3 a § 6 ods. 2 tretej vete GmbHG. Okrem toho podľa § 13g ods. 2 druhej vety HGB v spojení s § 8 ods. 3 GmbHG musí konateľ predložiť tiež vyhlásenie o tom, že bol poučený notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu informácie.

19. Vnútroštátny súd uvádza, že účelom povinnosti predložiť takéto vyhlásenie je odľahčiť konanie o zápise a kontrole vedené registrovým súdom. Dodáva, že registrový súd môže v zásade neobmedzene požadovať akékoľvek informácie. V § 53 ods. 2 BZRG je doplnená podmienka, že dotknutá osoba bola vopred poučená o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu akékoľvek informácie. Pokiaľ by k takému poučeniu nedošlo, dotknutá osoba by mala v určitých situáciách právo vyhlásiť, že je oslobodená od akejkoľvek trestnej sankcie. Povinnosti vyplývajúce z nemeckého práva síce nijako nezasahujú do samotného postavenia v organizačnej štruktúre spoločnosti, ktoré zastáva konateľ na základe uplatniteľného zahraničného práva obchodných spoločností, ale bránia mu v tom, aby ako orgán tejto spoločnosti požiadal o zápis pobočky v Nemecku.

20. Okrem toho zástupkyňa *ad litem* spoločnosti All in One Star v rámci konania o odvolaní uviedla, že v súlade s § 8 ods. 3 GmbHG poučila konateľa tejto spoločnosti predtým, ako podal návrh na zápis pobočky, o jeho povinnosti poskytnúť registrovému súdu všetky informácie. Vnútroštátny súd však uvádza, že vyhlásenie musí urobiť osobne konateľ, ktorý je riadne poučený, a musí byť zaznamenané v dokumente, ktorý má formu verejnej listiny.

21. V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd domnieva, že ak by povinnosť predložiť vyhlásenie podľa § 13g ods. 2 druhej vety HGB v spojení s § 8 ods. 3 GmbHG patrila do pôsobnosti smernice 2017/1132, bola by v rozpore s touto smernicou. Tento súd však poznamenáva, že pri prijímaní týchto ustanovení vnútroštátneho práva nemecký zákonodarca vychádzal z toho, že táto právna úprava nebola zahrnutá do pôsobnosti v tom čase platnej smernice 89/666/EHS [5].

22. Ak by táto povinnosť predložiť vyhlásenie nepatrila do pôsobnosti smernice 2017/1132, vzniká otázka zlučiteľnosti tejto povinnosti s primárnym právom, a to konkrétne so slobodou usadiť sa zaručenou v článkoch 49 a 54 ZFEÚ. V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd predovšetkým pýta, či uvedená povinnosť nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje. Na jednej strane, keďže rovnakú povinnosť majú aj zahraničné spoločnosti, ktorých štatutárni zástupcovia sú cudzinci, nemožno očakávať, že takéto spoločnosti dôkladne poznajú ustanovenia nemeckého práva týkajúce sa prekážok brániacich vymenovaniu konateľov spoločností. Pre týchto zahraničných konateľov je teda veľmi ťažké predložiť pravdivé vyhlásenie. Na druhej strane bez konkrétnych informácií, ktoré by mohli spochybniť spôsobilosť osoby stať sa konateľom, slúži predmetná povinnosť iba na predchádzanie možným zneužitiam slobody usadiť sa a podvodom zo strany zástupcov spoločnosti, ktorí sú z hľadiska vnútroštátneho práva nespôsobilí.

23. Za týchto podmienok Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Bráni článok 30 smernice 2017/1132 vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej na účely zápisu pobočky spoločnosti s ručením obmedzeným so sídlom v inom členskom štáte do obchodného registra je potrebné uviesť výšku základného imania alebo porovnateľnú hodnotu imania?

2. a) Bráni článok 30 smernice 2017/1132 vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej konateľ spoločnosti žiadajúci o zápis pobočky spoločnosti s ručením obmedzeným so sídlom v inom členskom štáte do obchodného registra musí podať vyhlásenie, že v jeho osobe nespočíva žiadna prekážka jeho vymenovania podľa vnútroštátneho práva v podobe súdneho alebo úradného zákazu výkonu profesijnej alebo obchodnej činnosti, ktorá sa celkom alebo čiastočne zhoduje s predmetom podnikania spoločnosti, alebo v podobe právoplatného odsúdenia za určité trestné činy, a že v tejto súvislosti bol poučený notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu informácie?

b) V prípade zápornej odpovede na druhú otázku písm. a):

Bránia články 49 a 54 ZFEÚ vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej konateľ spoločnosti žiadajúci o zápis pobočky spoločnosti s ručením obmedzeným so sídlom v inom členskom štáte do obchodného registra musí podať takéto vyhlásenie?“

[5] Jedenásta smernica Rady z 21. decembra 1989 o požiadavkách na sprístupnenie údajov týkajúcich sa pobočiek zriadených v určitom členskom štáte určitými druhmi obchodných spoločností, ktoré sa spravujú právom iného štátu (Ú. v. ES L 395, 1989, s. 36; Mim. vyd. 17/001, s. 100).

24. Písomné pripomienky predložili All in One Star, nemecká vláda, ako aj Európska komisia. Tí istí účastníci konania tiež písomne odpovedali na otázky Súdneho dvora, ktorý rozhodol, že vec prejedná bez pojednávania.

IV. Analýza druhej prejudiciálnej otázky

25. Svojou druhou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či článok 30 smernice 2017/1132 alebo články 49 a 54 ZFEÚ bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej v rámci návrhu na zápis pobočky spoločnosti s ručením obmedzeným so sídlom v inom členskom štáte do obchodného registra musí osoba, ktorá chce byť zapísaná ako konateľ tejto pobočky, predložiť vyhlásenie o tom, že jednak v jej osobe nespočíva žiadna prekážka jej vymenovania podľa vnútroštátneho práva, a jednak, že v tejto súvislosti bola poučená notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť registrovému súdu akékoľvek informácie.

26. Treba poznamenať, že táto prejudiciálna otázka je rozdelená na dve časti: prvá časť sa týka posúdenia povinností uložených nemeckým právom z hľadiska smernice 2017/1132 a druhá posúdenia týchto povinností vzhľadom na články 49 a 54 ZFEÚ.

27. V tomto kontexte môže formulácia návrhu na začatie prejudiciálneho konania vytvárať predstavu, že druhá časť druhej otázky je položená len v prípade zápornej odpovede na prvú časť tejto otázky. Z odôvodnenia tohto návrhu však vyplýva, že druhá časť je položená pre prípad, že by tieto povinnosti nepatrili do pôsobnosti smernice 2017/1132. Vnútroštátne ustanovenia, ktoré upravujú otázky patriace do pôsobnosti smernice, sa totiž musia preskúmať s ohľadom na túto smernicu, zatiaľ čo ustanovenia upravujúce otázky, na ktoré sa táto smernica nevzťahuje, treba preskúmať z hľadiska primárneho práva.[6]

28. Vzhľadom na vyššie uvedené najskôr preskúmam prípustnosť druhej prejudiciálnej otázky (časť A) a následne obe časti tejto prejudiciálnej otázky v poradí stanovenom vnútroštátnym súdom (časti B a C).

A. O prípustnosti

29. Hoci prípustnosť prejudiciálnych otázok nebola účastníkmi konania spochybnená, považujem za vhodné preskúmať tento aspekt, pokiaľ ide o druhú prejudiciálnu otázku.

30. Z formulácie tejto druhej otázky možno vyvodiť, že sa týka dvoch povinností – a dvoch vyhlásení, ktoré sa majú poskytnúť na účely splnenia týchto povinností – uplatniteľných v prípade, keď chce spoločnosť z jedného členského štátu zriadiť pobočku v inom členskom štáte. Prvou povinnosťou je predložiť vyhlásenie, že v osobe konateľa tejto spoločnosti nespočíva žiadna prekážka jeho vymenovania podľa vnútroštátneho práva, a druhou vyhlásenie o tom, že tento konateľ bol poučený notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť registrovému súdu akékoľvek informácie týkajúce sa takýchto prekážok.

[6] Pozri rozsudok z 30. septembra 2003, Inspire Art (C-167/01, EU:C:2003:512, bod 73).

31. Z odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v rámci návrhu na zápis pobočky konateľ spoločnosti All in One Star vyhlásil, že sa na neho nevzťahuje žiadna zo zákonných prekážok brániacich jeho vymenovaniu. Na druhej strane nepredložil vyhlásenie o tom, že bol poučený o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť registrovému súdu všetky informácie.

32. Prípustnosť druhej otázky teda môže vyvolávať pochybnosti v rozsahu, v akom sa týka prvej povinnosti. Bez výkladu vnútroštátneho práva však nie je možné určiť, či sa v prípade chýbajúceho vyhlásenia v súvislosti s druhou povinnosťou možno domnievať, že prvá povinnosť bola v konaní vo veci samej riadne splnená.

33. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora v každom prípade vyplýva, že prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní na vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru.[7] Navrhujem teda, aby sa druhá prejudiciálna otázka považovala za prípustnú.

B. Vnútroštátna právna úprava z hľadiska smernice 2017/1132

34. Prvou časťou druhej otázky sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či smernica 2017/1132 bráni dvom povinnostiam uplatniteľným v prípade, keď chce spoločnosť z jedného členského štátu zriadiť pobočku v Nemecku. Ako som už vysvetlil v bode 27 vyššie, na účely posúdenia týchto povinností z hľadiska smernice 2017/1132 treba najskôr určiť, či tieto povinnosti patria do pôsobnosti tejto smernice. V tomto kontexte treba ešte pred preskúmaním vecnej pôsobnosti smernice 2017/1132 určiť, či je táto smernica z vecného hľadiska uplatniteľná na konanie vo veci samej.

1. O vecnej pôsobnosti

35. Vnútroštátny súd uvádza, že navrhovateľka bola zapísaná do registra v roku 2013 v Spojenom kráľovstve a v roku 2014 požiadala o zápis pobočky do nemeckého obchodného registra. Ďalej poznamenáva, že konanie o odvolaní sa začalo ešte pred nadobudnutím účinnosti smernice 2017/1132, t. j. pred 20. júlom 2017.[8] Tento súd však uvádza, že v konaní o kasačnom opravnom prostriedku musí uplatniť právo, ktoré je platné v čase vyhlásenia jeho rozsudku, a najmä ustanovenia preberajúce smernicu 2017/1132.

36. V tejto súvislosti navrhovateľka a nemecká vláda v odpovedi na otázku Súdneho dvora uvádzajú, podobne ako vnútroštátny súd, že podľa nemeckej judikatúry treba v rámci konania, akým je konanie vo veci samej, uplatniť režim platný ku dňu vyhlásenia rozsudku o kasačnom opravnom prostriedku.

[7] Rozsudok z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe société Générale (C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, bod 46 a citovaná judikatúra).

[8] Pozri článok 167 smernice 2017/1132.

37. Je pravda, že Súdny dvor v rozsudku vo veci I.G.I.[9] konštatoval, že keďže skutkové okolnosti vo veci samej predchádzali dňu nadobudnutia účinnosti smernice 2017/1132, v danej veci sa uplatní predchádzajúca smernica. Podobne to uviedol aj v rozsudku vo veci Miravitlles Ciurana a i.[10]. Tieto úvahy môžu vytvárať predstavu, že smernica 2017/1132 sa neuplatní ani v konaní vo veci samej.

38. Treba však v prvom rade poznamenať, že v dvoch vyššie uvedených rozsudkoch išlo o režim uplatniteľný na udalosti, ku ktorým došlo pred podaním žaloby.[11] V prejednávanej veci však ide o režim uplatniteľný na zápis pobočky do registra a predmetom konania vo veci samej sú v podstate stále podmienky uplatňované pri tomto zápise. Za týchto okolností a vzhľadom na zhodné objasnenia vnútroštátneho súdu a účastníkov konania, pokiaľ ide o režim uplatniteľný podľa nemeckého práva v konaní o kasačnom opravnom prostriedku, budem skúmať druhú prejudiciálnu otázku z hľadiska smernice 2017/1132.

39. V druhom rade, ako sa uvádza v odôvodnení 1 smernice 2017/1132, je táto smernica kodifikáciou smerníc v oblasti práva obchodných spoločností. Táto kodifikácia viedla okrem iného k nahradeniu článku 2 smernice 89/666 článkom 30 smernice 2017/1132 bez toho, aby došlo k zmene jeho podstaty. Článok 166 smernice 2017/1132 spresňuje, že zrušenie smernice 89/666 nemá vplyv na povinnosti členských štátov vo veciach prebratia smerníc v oblasti práva obchodných spoločností. Toto ustanovenie okrem toho uvádza, že odkazy na zrušené smernice sa považujú za odkazy na smernicu 2017/1132.

40. Napokon v treťom rade úvaha týkajúca sa uplatnenia smernice 2017/1132 z vecného hľadiska na konanie vo veci samej nie je spochybnená skutočnosťou, že táto smernica bola medzičasom predmetom viacerých zmien zavedených smernicou 2019/1151, na ktoré odkazujú účastníci konania s cieľom určiť obsah režimu uplatniteľného podľa smernice 2017/1132. Nemecká vláda v tejto súvislosti vysvetľuje, že v nemeckom práve nemožno uvažovať o uplatnení zmien smernice 2017/1132, ktoré priniesla smernica 2019/1151[12], na konanie vo veci samej, pretože príslušné lehoty na prebratie stanovené v článku 2 tejto poslednej uvedenej smernice ešte neuplynuli. Okrem toho musím poznamenať, že na rozdiel od smernice 2017/1132, ktorá nemá vplyv na povinnosti členských štátov vo veciach prebratia predchádzajúcich smerníc, smernica 2019/1151 stanovuje termíny na prebratie zmien, ktoré zavádza.

41. Teraz je teda potrebné určiť, či sa smernica 2017/1132 uplatňuje z vecného hľadiska na konanie vo veci samej.

9 Pozri rozsudok z 30. januára 2020 (C-394/18, EU:C:2020:56, bod 38).

10 Pozri rozsudok zo 14. decembra 2017 (C-243/16, EU:C:2017:969, body 3 a 9).

11 Rozsudok z 30. januára 2020, I.G.I. (C-394/18, EU:C:2020:56, bod 38), sa týkal odporovacej žaloby smerujúcej proti úkonu o rozdelení spoločnosti, a rozsudok zo 14. decembra 2017, Miravitlles Ciurana a i. (C-243/16, EU:C:2017:969, body 3 a 9), sa týkal žaloby o náhradu škody založenej na mzdovej pohľadávke.

12 Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 20. júna 2019, ktorou sa mení smernica (EÚ) 2017/1132, pokiaľ ide o používanie digitálnych nástrojov a postupov v rámci práva obchodných spoločností (Ú. v. EÚ L 186, 2019, s. 80).

2. O vecnej pôsobnosti

42. Smernica 2017/1132 vo svojom článku 1 uvádza, že stanovuje opatrenia týkajúce sa najmä požiadaviek na sprístupnenie údajov týkajúcich sa pobočiek zriadených v určitom členskom štáte určitými druhmi obchodných spoločností, ktoré sa spravujú právom iného štátu.[13] Ustanovenia týkajúce sa týchto opatrení sa nachádzajú v hlave I kapitole III oddiele 2 tejto smernice, nazvanom „Pravidlá zverejňovania vzťahujúce sa na pobočky spoločností iných členských štátov".

43. V tejto súvislosti sa v súlade s článkom 29 ods. 1 smernice 2017/1132 dokumenty a údaje týkajúce sa pobočiek vytvorených v členskom štáte spoločnosťami, ktoré majú niektorú z foriem uvedených v prílohe II, ktoré sa spravujú právnymi predpismi iného členského štátu, zverejňujú podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom sa nachádza pobočka. Vnútroštátny súd uvádza, že navrhovateľka ako *private company limited by shares* patrí medzi spoločnosti v Spojenom kráľovstve uvedené v prílohe II smernice 2017/1132 (*companies incorporated with limited liability*). V dôsledku toho, ako konštatoval vnútroštátny súd v prejednávanej veci, dokumenty a údaje týkajúce sa pobočky navrhovateľky podliehajú pravidlám zverejňovania podľa oddielu 2 tejto smernice, vrátane pravidiel stanovených v jej článku 30.

44. Vzniká však otázka, či vyhlásenia týkajúce sa povinností stanovených v nemeckom práve predstavujú úkony alebo údaje, na ktoré sa vzťahuje povinnosť zverejnenia uvedená v článku 29 a nasl. smernice 2017/1132.

a) Stanoviská účastníkov konania

45. Navrhovateľka tvrdí, že podľa článku 30 ods. 1 písm. e) smernice 2017/1132 vymenovanie, ukončenie funkcie a údaje o totožnosti osôb, ktoré sú oprávnené zastupovať spoločnosť, musia byť zverejnené pri zápise pobočky do obchodného registra. Z tohto ustanovenia vyvodzuje, že smernica 2017/1132 vyčerpávajúcim spôsobom upravuje osobné informácie týkajúce sa konateľov. Tento výklad podľa navrhovateľky potvrdzuje odôvodnenie 8 tejto smernice, podľa ktorého by zverejnenie malo tretím osobám umožniť oboznámiť sa najmä s údajmi o osobách, ktoré sú oprávnené spoločnosť zaväzovať.

46. Na druhej strane podľa nemeckej vlády z článku 30 ods. 1 písm. e) smernice 2017/1132 vykladaného *a contrario* vyplýva, že táto smernica sa týka výlučne vymenovania, ukončenia funkcie a údajov o totožnosti zástupcu spoločnosti. Okrem toho podľa tejto vlády povinnosť predložiť vyhlásenie o tom, že konateľ bol riadne poučený o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť registrovému súdu akékoľvek informácie, sa vzťahuje na časť registračného konania spoločností, ktorá sa týka zápisu pobočky do registra. Túto povinnosť stanovuje procesné pravidlo.

47. V tomto smere Komisia tvrdí, že vyhlásenie, ktoré sa má predložiť, pokiaľ ide o osobnú spôsobilosť konateľa, nepredstavuje zverejnenie určujúcich charakteristík pobočky, ale podmienku správneho a procesného charakteru stanovenú nemeckým právom obchodných spoločností.

[13] Treba poznamenať, že prinajmenšom do konca prechodného obdobia stanoveného v dohode o vystúpení nemá vystúpenie Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Únie vplyv na uplatniteľnosť smernice 2017/1132, pokiaľ ide o konanie vo veci samej. Na účely uplatnenia tejto smernice sa navrhovateľka musí stále považovať za spoločnosť z iného členského štátu.

b) Posúdenie

48. S cieľom poskytnúť užitočnú odpoveď na prvú časť druhej prejudiciálnej otázky je potrebné určiť, či povinnosti stanovené nemeckým právom predstavujú povinné zverejňovanie v zmysle článku 30 smernice 2017/1132 alebo – ako v podstate tvrdia nemecká vláda a Komisia – podmienky zriadenia alebo registrácie spoločnosti, resp. jej pobočky.

49. V tomto kontexte možno užitočné ponaučenia vyvodiť z rozsudku vo veci Inspire Art [14].

50. Z tohto rozsudku na jednej strane vyplýva, že na vnútroštátne ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť viesť v obchodnom registri hostiteľského štátu údaj o bydlisku jediného spoločníka, sa vzťahuje článok 2 smernice 89/666, a teda by sa naň vzťahoval aj článok 30 smernice 2017/1132. Súdny dvor totiž v tomto rozsudku konštatoval, že článok 2 smernice 89/666 bráni ustanoveniu, ktoré stanovuje takúto povinnosť pobočke spoločnosti založenej v súlade s právnou úpravou iného členského štátu, keďže táto povinnosť nie je uvedená v smernici 89/666. [15] Na to, aby takejto povinnosti mohla brániť smernica 89/666, musí patriť do vecnej pôsobnosti tejto smernice.

51. Článok 2 ods. 1 písm. e) smernice 89/666 totiž stanovoval, ako to v súčasnosti stanovuje článok 30 ods. 1 písm. e) smernice 2017/1132, že povinné zverejňovanie sa týka dokumentov a údajov týkajúcich sa vymenovania, ukončenia funkcie a údajov o *totožnosti* osôb, ktoré sú oprávnené zastupovať spoločnosť voči tretím osobám a v súdnych konaniach. V tomto kontexte podľa odôvodnení 8 a 16 smernice 2017/1132 slúži povinné zverejňovanie na ochranu tretích osôb, ktoré konajú so spoločnosťami prostredníctvom pobočky. Znalosť bydliska zástupcu spoločnosti nie je v zásade užitočná na ochranu týchto tretích osôb. Za týchto okolností zverejňovanie týkajúce sa bydliska zástupcu, hoci sa týka zástupcu a ako povinné zverejňovanie patrí do pôsobnosti smerníc 89/666 a 2017/1132, samo osebe neumožňuje identifikovať tohto zástupcu. Toto zverejňovanie preto nemožno považovať za zverejňovanie „údajov o totožnosti“ v zmysle týchto smerníc.

52. Na druhej strane z rozsudku vo veci Inspire Art [16] vyplýva, že smernica 89/666 sa naopak nevzťahovala na vnútroštátne ustanovenia, ktoré podriaďujú zriadenie pobočky v hostiteľskom členskom štáte určitým pravidlám stanovenými v tomto členskom štáte pre založenie spoločnosti. To isté musí platiť, pokiaľ ide o smernicu 2017/1132.

53. Ak sa uplatnia poznatky vyplývajúce z rozsudku vo veci Inspire Art [17] na prejednávanú vec, vznikajú pochybnosti o tom, či povinnosť predložiť vyhlásenie o okolnostiach, ktoré by mohli viesť k diskvalifikácii zástupcu spoločnosti, možno považovať za povinné zverejňovanie. Z § 6 ods. 2 GmbHG totiž vyplýva, že toto vyhlásenie sa týka okolností, ktoré najmä pri založení spoločnosti v Nemecku určujú v prvom rade osobnú spôsobilosť byť zapísaný do registra ako jej konateľ. Okrem toho, pokiaľ ide o vyhlásenie, že konateľ bol poučený notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu informácie, vnútroštátny súd uvádza, že bez tohto vyhlásenia „[nemôže dôjsť] k zápisu do obchodného registra“. Za určitých okolností predloženie tohto posledného uvedeného vyhlásenia zakladá tiež možnosť uložiť konateľovi trestné sankcie. V dôsledku toho je teda povinnosť konateľa

[14] Rozsudok z 30. septembra 2003 (C-167/01, EU:C:2003:512).

[15] Rozsudok z 30. septembra 2003, Inspire Art (C-167/01, EU:C:2003:512, body 65 a 73).

[16] Rozsudok z 30. septembra 2003 (C-167/01, EU:C:2003:512, body 65, 73, 101 a 105).

[17] Rozsudok z 30. septembra 2003 (C-167/01, EU:C:2003:512).

predložiť tieto dve vyhlásenia porovnateľná nie s povinným zverejnením zriadenia pobočky v hostiteľskom členskom štáte, ale s tým, že takéto zriadenie podlieha určitým pravidlám stanoveným v tomto členskom štáte pre založenie spoločnosti.

54. Navyše skutočnosť, že vyhlásenia týkajúce sa okolností spojených s osobnou spôsobilosťou sú automaticky vyňaté z predmetu smernice 2017/1132, je potvrdená aj smernicou 2019/1151.

55. Ako uvádza nemecká vláda, smernica 2019/1151 zaviedla do smernice 2017/1132 ustanovenia týkajúce sa „diskvalifikovan[ých] os[ôb] na vykonávanie vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti“. Pokiaľ ide o Komisiu, tá odkazuje najmä na článok 13i ods. 2 smernice 2017/1132 v znení zmenenom smernicou 2019/1151, ktorý stanovuje, že „členské štáty môžu požadovať, aby osoby, ktoré sa uchádzajú o vedúcu funkciu alebo funkciu v orgáne spoločnosti, vyhlásili, či sú si vedomé akýchkoľvek okolností, ktoré by mohli viesť k ich diskvalifikácii na vykonávanie vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti v dotknutom členskom štáte“, a že „členské štáty môžu odmietnuť vymenovanie osoby do vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti, ak je táto osoba v súčasnosti považovaná za diskvalifikovanú na vykonávanie tejto funkcie v inom členskom štáte“.

56. V tomto kontexte jedinou zmenou vykonanou smernicou 2019/1151 v článku 1 smernice 2017/1132, ktorý vymedzuje jej predmet [18], je vloženie vety, podľa ktorej smernica stanovuje tiež opatrenia týkajúce sa „pravidiel vzťahujúcich sa na zakladanie spoločností online, zápis pobočiek do registra online a podávanie dokumentov a údajov online zo strany spoločností a ich pobočiek“. Z uvedeného teda možno vyvodiť, že vnútroštátne ustanovenia týkajúce sa vyhlásení uchádzačov o vedúcu funkciu alebo funkciu v orgáne spoločnosti, pokiaľ ide o prekážky brániace vymenovaniu konateľov spoločností, uvedených v článku 13i smernice 2017/1132 v znení zmenenom smernicou 2019/1151, predstavujú pre normotvorcu Únie pravidlá týkajúce sa zakladania spoločností alebo zápisu pobočiek do registra. Podľa tohto normotvorcu sa naopak takéto ustanovenia netýkajú, aby som použil formuláciu článku 1 smernice 2017/1132 v pôvodnom znení, „požiadaviek na sprístupnenie údajov týkajúcich sa pobočiek zriadených v určitom členskom štáte určitými druhmi obchodných spoločností, ktoré sa spravujú právom iného štátu“.

57. Je teda potrebné konštatovať, že povinnosti uvedené v druhej prejudiciálnej otázke nepatria do vecnej pôsobnosti smernice 2017/1132. Vzhľadom na úvahy uvedené v bode 27 vyššie treba teraz preskúmať, či sú tieto povinnosti v súlade s článkami 49 a 54 ZFEÚ.

C. Vnútroštátna právna úprava z hľadiska slobody usadiť sa

58. Samotný vnútroštátny súd sa domnieva, že povinnosti uložené podľa nemeckého práva konateľovi spoločnosti z iného členského štátu, ktorý chce zriadiť pobočku v Nemecku, predstavujú obmedzenie slobody usadiť sa.

59. V tejto súvislosti, ako poznamenáva vnútroštátny súd, vnútroštátne opatrenia, ktoré môžu brániť vo výkone základných slobôd zaručených primárnym právom alebo spôsobiť, že tento výkon sa stane menej príťažlivým, musia na to, aby boli v súlade s týmto právom, spĺňať štyri podmienky. Po prvé tieto opatrenia musia byť uplatňované nediskriminačne, po druhé musia byť

[18] Pozri bod 42 vyššie.

odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu, po tretie musia byť spôsobilé zabezpečiť dosiahnutie sledovaného cieľa a po štvrté nesmú ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie.[19]

60. Vnútroštátny súd vysvetľuje, že podľa nemeckého zákonodarcu sú povinnosti týkajúce sa vyhlásení, ktoré sú predmetom druhej prejudiciálnej otázky, odôvodnené naliehavou potrebou chrániť obchodný styk pred nespôsobilými zástupcami spoločnosti. Cieľom je zabrániť tomu, aby osoby, ktoré sú nespôsobilé podľa nemeckého práva, nechali zapísať organizačnú zložku v Nemecku ako zástupcovia zahraničnej spoločnosti, a obchádzali tak prekážky brániace vymenovaniu konateľov spoločností, ktoré platia v tomto členskom štáte. Podľa názoru vnútroštátneho súdu tieto povinnosti zodpovedajú naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, a to ochrane veriteľov a poctivosti v obchodnom styku pred nespôsobilými zástupcami spoločnosti.

61. Vnútroštátny súd sa však domnieva, že predmetné povinnosti idú nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie sledovaných cieľov, keďže konatelia zahraničnej spoločnosti podliehajú povinnosti podať vyhlásenie, s ktorým sa spája trestná sankcia. Od zahraničných konateľov však nemožno vyžadovať, aby mali dôkladné znalosti vnútroštátneho práva uplatniteľného na prekážky brániace ich vymenovaniu.

62. Okrem toho je cieľom stanovenia takýchto požiadaviek iba preventívne zabezpečiť, aby sa zriadením pobočky neobchádzali prekážky vymenovania vyplývajúce z nemeckého práva. Ide teda o to, aby sa zabránilo zneužívaniu slobody usadiť sa a podvodom páchaným zástupcami spoločnosti, ktorí sú z hľadiska tohto práva nespôsobilí. Vzhľadom na rozsudok vo veci Centros[20] to však nemôže odôvodniť odmietnutie zapísať pobočku.

1. Stanoviská účastníkov konania

63. Všetci účastníci konania pripúšťajú, že povinnosti uvedené v druhej prejudiciálnej otázke predstavujú vzhľadom na články 49 a 54 ZFEÚ obmedzenie slobody usadiť sa, vrátane navrhovateľky za predpokladu, že tieto povinnosti nepatria do pôsobnosti smernice 2017/1132.

64. Navrhovateľka sa pripája k stanovisku vnútroštátneho súdu a domnieva sa, že v prejednávanej veci ide o obmedzenie slobody usadiť sa, ktoré ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie jej cieľov. V tomto duchu Komisia tvrdí, že predmetné vyhlásenia sa vyžadujú napriek tomu, že konateľ už bol v súlade s právnymi predpismi vymenovaný za konateľa spoločnosti v inom členskom štáte. Tento konateľ teda musí po druhýkrát predložiť osvedčenia týkajúce sa jeho spôsobilosti stať sa konateľom. Uvedené je v rozpore so zásadou proporcionality, ktorej cieľom je najmä zabrániť zdvojeniu formalít, teda novému vybavovaniu formalít, ktoré už boli splnené v inom členskom štáte.

65. Na druhej strane nemecká vláda tvrdí, že články 49 a 54 ZFEÚ nebránia predmetnej povinnosti, ktorá je odôvodnená naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, konkrétne dôvodom ochrany poctivosti v obchodnom styku. Predmetná povinnosť podľa nej nie je diskriminačná, umožňuje primeraným spôsobom dosiahnuť sledovaný cieľ a je proporcionálna. Vlastné šetrenie nemeckého registrového súdu týkajúce sa existencie prípadných dôvodov nespôsobilosti dostatočne nezaručuje dosiahnutie tohto cieľa. Takéto šetrenie je možné len v prípade už

[19] Rozsudok z 30. septembra 2003, Inspire Art (C-167/01, EU:C:2003:512, bod 133).

[20] Rozsudok z 9. marca 1999, Centros (C-212/97, EU:C:1999:126, bod 38).

existujúceho systému automatickej výmeny informácií medzi registrami členských štátov, ktorý bol prvýkrát stanovený až v článku 13i smernice 2017/1132 zavedeným smernicou 2019/1151. Povinnosť predložiť vyhlásenie podľa článku 8 GmbHG je navyše primeraná, keďže jej cieľom je preventívne zabezpečiť, aby sa zriadením pobočiek spoločností so sídlom v inom členskom štáte neobchádzali vnútroštátne dôvody nespôsobilosti.

2. Posúdenie

a) Uplatňovanie prekážok brániacich vymenovaniu konateľov spoločností na pobočky spoločností so sídlom v iných členských štátoch

66. Na úvod treba uviesť, že povinnosti uvedené v druhej prejudiciálnej otázke sa uplatňujú preventívne a všeobecne na spoločnosti, ktoré už boli založené podľa právnych predpisov iného členského štátu, a na konateľov takýchto spoločností, aj keď sú zapísaní ako konatelia týchto spoločností v členskom štáte, v ktorom sú usadené. Uplatňovanie týchto povinností na konateľov spoločností so sídlom v iných členských štátoch vychádza z predpokladu, že prekážky vymenovania konateľov spoločností stanovené v nemeckom práve sú uplatniteľné aj na týchto konateľov. [21]

67. Vzhľadom na úvahy uvedené v bode 56 vyššie sú podľa normotvorcu Únie takéto prekážky spojené s podmienkami týkajúcimi sa zakladania spoločností alebo prípadne zápisu pobočiek do registra.

68. Spoločnosti uvedené v článku 54 ZFEÚ majú právo vykonávať svoju činnosť v inom členskom štáte najmä prostredníctvom pobočky, a pre tieto spoločnosti slúži umiestnenie ich štatutárneho sídla, ústredia alebo hlavného miesta podnikania na určenie ich spojitosti s právnym poriadkom určitého členského štátu. [22] Sloboda usadiť sa pre tieto spoločnosti zahŕňa najmä zakladanie a riadenie uvedených spoločností za podmienok stanovených právnymi predpismi členského štátu usadenia pre jeho vlastné spoločnosti. V tejto súvislosti treba poznamenať, že uplatňovanie prekážok vymenovania konateľov spoločností stanovených v nemeckom práve sa nezdá byť založené na úvahe, že umiestnenie pobočky v Nemecku znamená, že spoločnosť je úplne spojená s právnym poriadkom tohto členského štátu. [23]

[21] V tomto smere Komisia v odpovedi na otázku Súdneho dvora uviedla, že povinnosti uvedené v druhej prejudiciálnej otázke majú za následok, že nemecké právo v oblasti diskvalifikácie štatutárnych zástupcov sa uplatňuje na štatutárnych zástupcov spoločností zapísaných do registra v iných členských štátoch, ktorí chcú zriadiť pobočku v Nemecku. Okrem toho nemecká vláda s odkazom na dokumenty vypracované v priebehu legislatívneho procesu uvádza, že „jediným cieľom je v tomto prípade zabrániť tomu, aby osoby, ktoré sú podľa nemeckého práva nespôsobilé, ako napríklad tie, ktoré sa nemôžu stať konateľmi spoločnosti s ručením obmedzeným, nechali ako zástupcovia zahraničnej spoločnosti zapísať pobočku do registra v Nemecku“.

[22] Pozri rozsudok z 30. septembra 2003, Inspire Art (C-167/01, EU:C:2003:512, bod 97 a citovaná judikatúra).

[23] Vnútroštátny súd uvádza, že povinnosti uvedené v druhej prejudiciálnej otázke sa uplatňujú aj na „zahraničné spoločnosti so zahraničnými vedúcimi pracovníkmi, ktoré boli založené v zahraničí a tam majú skutočné hlavné miesto podnikania“. K tejto problematike pozri AVOUT, L.: L'entreprise et les conflits internationaux de lois. In: *Recueil des cours de l'Académie de La Haye*. 2019, zv. 397, s. 264.

69. Za týchto okolností je nepochybne pravda, že podriadenie zápisu pobočky do registra dodatočným podmienkam, ktoré stanovujú tieto prekážky v práve iného členského štátu, než je členský štát, v ktorom je spoločnosť usadená a s ktorým je táto spoločnosť prepojená, nie je rovnocenné samotnému popretiu tejto slobody usadiť sa.[24] Táto skutočnosť však prinajmenšom sťažuje zápis do registra, a teda predstavuje obmedzenie slobody usadiť sa.[25]

70. Je tiež pravda, že predmetné podmienky sa netýkajú samotnej spoločnosti, ale priamo osobnej spôsobilosti konateľa spoločnosti. Nedodržanie uvedených podmienok však vedie k tomu, že zápis pobočky tejto spoločnosti do registra je zamietnutý. Treba preto dospieť k záveru, že prekážky brániace vymenovaniu konateľov spoločností podľa nemeckého práva sa neuplatňujú v rámci činnosti spoločností v pravom zmysle slova, ale týkajú sa naopak založenia spoločnosti alebo jej neskoršieho usadenia v inom členskom štáte.[26]

71. Okrem toho Súdny dvor v rozsudku vo veci Segers[27] konštatoval, že diskriminácia v oblasti sociálnej ochrany riaditeľa v závislosti od umiestnenia sídla spoločnosti, ktorú riadi, nepriamo obmedzuje slobodu spoločností z iného členského štátu usadiť sa prostredníctvom obchodného zastúpenia, pobočky alebo dcérskej spoločnosti v dotknutom členskom štáte. *A fortiori* obmedzuje túto slobodu aj uplatňovanie dodatočných podmienok, ktoré stanovujú prekážky brániace vymenovaniu konateľov spoločností.

72. V tomto kontexte členský štát, v ktorom bol podaný návrh na zápis pobočky do registra, môže prijať opatrenia, aby zabránil tomu, že pri využívaní možností daných Zmluvou sa niektorí jeho štátni príslušníci budú snažiť zneužívajúcim spôsobom vyhnúť uplatneniu jeho vnútroštátnej právnej úpravy.[28] Je teda potrebné určiť, či uplatňovanie prekážok brániacich vymenovaniu konateľov spoločností platných v takom členskom štáte môže byť, pokiaľ ide o pobočky spoločností so sídlom v iných členských štátoch, odôvodnené z hľadiska tohto cieľa.

b) O boji proti zneužívaniu slobody usadiť sa

73. Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pojem „zneužitie práva“ predstavuje autonómny pojem práva Únie, podľa ktorého „konštatovanie, že ide o zneužívajúce konanie, predpokladá jednak, že zo všetkých objektívnych okolností vyplynie, že napriek formálnemu dodržaniu

[24] Pozri *a contrario*, pokiaľ ide o právo členského štátu, ktoré spoločnosti založenej podľa právnych predpisov iného členského štátu, na území ktorého má svoje štatutárne sídlo, pričom jej skutočné sídlo sa považuje za premiestnené do tohto prvého štátu, popiera jej právnu spôsobilosť, rozsudok z 5. novembra 2002, Überseering (C-208/00, EU:C:2002:632, bod 93). Pozri tiež návrhy, ktoré som predniesol vo veci McCarthy a i. (C-202/13, EU:C:2014:345, body 138 a 139).

[25] Pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o uplatňovanie prekážok brániacich vymenovaniu vo vzťahu k pobočkám spoločností so sídlom v inom členskom štáte, EBKE, W.F.: The „Real Seat“ Doctrine in the Conflict of Corporate Laws. In: *The International Lawyer*. 2002, zv. 36, s. 1031, poznámka pod čiarou 112; GERNER-BEUERLE, C., MUCCIARELLI, F., SCHUSTER, E., SIEMS, M.: *Study on the Law Applicable to Companies. Final Report*. Luxembourg: Publications Office in the European Union, 2016, s. 139; SØRENSEN, K. E.: Branches of Companies in the EU: Balancing the Eleventh Company Law Directive, National Company Law and the Right of Establishment. In: *European Company and Financial Law Review*. 2014, zv. 11(1), s. 83, ako aj TRIDIMAS, T.: Abuse of Rights in the EU Law: Some Reflections with Particular Reference to Financial Law. In: FERIA, R., VOGENAUER, S.: *Prohibition of Abuse of Law: A New General Principle of EU Law*? Oxford – Portland: Hart Publishing, 2011, s. 178.

[26] Pozri *a contrario* rozsudok z 10. decembra 2015, Kornhaas (C-594/14, EU:C:2015:806, bod 28). V tomto rozsudku Súdny dvor konštatoval, že uplatnenie vnútroštátneho ustanovenia, ktoré sa nijako nedotýka založenia spoločnosti v danom členskom štáte, ani jej neskoršieho usadenia sa v inom členskom štáte, a ktoré sa naopak uplatní až v rámci činnosti tejto spoločnosti, sa netýka slobody usadiť sa.

[27] Rozsudok z 10. júla 1986 (79/85, EU:C:1986:308, bod 15).

[28] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2017, Polbud – Wykonawstwo (C-106/16, EU:C:2017:804, bod 39).

podmienok stanovených právnou úpravou [Únie] nebol dosiahnutý cieľ sledovaný touto právnou úpravou. Ďalšou podmienkou je subjektívny prvok, a to zámer získať výhodu vyplývajúcu z právnej úpravy [Únie] tým, že sa umelo vytvoria podmienky vyžadované na jej získanie“ [29].

74. V kontexte zohľadnenia cieľov sledovaných ustanoveniami práva Únie, ktorých sa osoba podliehajúca súdnej právomoci nemôže podvodne alebo zneužívajúco dovolávať, sa zdá, že Súdny dvor v rozsudku vo veci Centros [30] rozlišoval v rámci vnútroštátnych ustanovení, ktorých uplatneniu sa dotknuté osoby snažili vyhnúť, medzi pravidlami upravujúcimi zakladanie spoločností na jednej strane a pravidlami týkajúcimi sa vykonávania určitých odborných činností na strane druhej. Súdny dvor v tejto súvislosti konštatoval, že predmetné vnútroštátne ustanovenia v plnej miere patria do tejto prvej kategórie a za okolností danej veci ich uplatnenie nemôže odôvodniť boj proti zneužívaniu slobody usadiť sa. Právna teória z toho vyvodila, že môže byť jednoduchšie dovolávať sa zneužitia v prípadoch, keď je zámerom vyhnúť sa uplatneniu pravidiel týkajúcich sa vykonávania určitých odborných činností. [31]

75. Prekážky brániace vymenovaniu konateľov spoločností stanovené v nemeckom práve sa však uplatňujú vo vzťahu k akejkoľvek odbornej činnosti vykonávanej prostredníctvom pobočky a vzhľadom na vývoj, ktorý priniesla smernica 2019/1151, sa viažu na podmienky týkajúce sa zakladania spoločností alebo zriadenia pobočiek. [32]

76. Z judikatúry navyše vyplýva, že existenciu zneužitia alebo podvodu nemožno predpokladať systematicky a všeobecne. K odopretiu nároku na slobodu usadiť sa z dôvodu zneužívajúceho alebo podvodného konania musí totiž dôjsť v každom jednotlivom prípade. [33]

77. V tomto kontexte žiadna objektívna alebo subjektívna okolnosť neumožňuje domnievať sa, že požadovanie zápisu pobočky do obchodného registra v konaní vo veci samej predstavuje zneužívajúce alebo podvodné konanie. Okrem toho vnútroštátny súd uvádza, že nie je isté, či v prejednávanej veci u konateľa existuje prekážka, ktorá by z pohľadu nemeckého práva bránila jeho vymenovaniu, a nič nenasvedčuje tomu, že takýto zákaz existuje. Preventívne a všeobecné uplatňovanie prekážok vymenovania konateľov spoločností stanovených podľa nemeckého práva a povinností uvedených v druhej prejudiciálnej otázke z dôvodu boja proti zneužívaniu slobody usadiť sa zrejme teda vychádza z predpokladu, že každý zápis pobočky do registra v Nemecku sa vykonáva s cieľom vyhnúť sa takýmto prekážkam. Vzhľadom na úvahy uvedené v predchádzajúcom bode uplatňovanie týchto podmienok ani uplatňovanie týchto povinností nemožno na základe tohto dôvodu považovať za zlučiteľné s článkami 49 a 54 ZFEÚ.

[29] Pozri rozsudok zo 14. decembra 2000, Emsland-Stärke (C-110/99, EU:C:2000:695, body 52 a 53).

[30] Pozri rozsudok z 9. marca 1999, Centros (C-212/97, EU:C:1999:126, bod 25 a citovaná judikatúra).

[31] Pozri v tomto zmysle SØRENSEN, K. E.: The fight against letterbox companies in the internal market. In: *Common Market Law Review*. 2015, vol. 25(1), s. 92, a MUNARI, F., TERRILE, P.: The Centros case and the rise of an EC market for corporate law. In: FERRARINI, G., HOPT, K. J., WYMEERSCH, E.: *Capital Markets in the Age of the Euro*: *Cross-Border Transactions, Listed Companies and Regulation*. Hague, London, New York: Kluwer Law International, 2002, s. 47.

[32] Pozri bod 56 vyššie.

[33] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 1999, Centros (C-212/97, EU:C:1999:126, bod 25). Pozri tiež TRIDIMAS, T.: Abuse of Rights in the EU Law: Some Reflections with Particular Reference to Financial Law. In: FERIA, R., VOGENAUER, S.: *Prohibition of Abuse of Law: A New General Principle of EU Law*? Oxford – Portland: Hart Publishing, 2011, s. 178.

78. Len pre úplnosť nemecká vláda tvrdí, že vývoj, ktorý priniesla smernica 2019/1151, pokiaľ ide o diskvalifikované osoby na vykonávanie vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti,[34] ukazuje, že členské štáty sú naďalej oprávnené v súlade s touto smernicou samy vymedziť požadovanú osobnú spôsobilosť zástupcu spoločnosti. Podľa tejto vlády nie je dôvod, prečo by členské štáty nemohli využívať nástroj, akým je preventívna kontrola zneužívania.

79. Tento vývoj, ktorý sa neuplatňuje v konaní vo veci samej, však nespochybňuje úvahy uvedené v predchádzajúcich bodoch týchto návrhov.

80. Je pravda, že odôvodnenie 3 smernice 2019/1151 uvádza, že cieľom tejto smernice je poskytnúť nevyhnutné záruky proti zneužívaniu a podvodom. V tejto súvislosti odôvodnenie 23 tejto smernice umožňuje členským štátom odmietnuť vymenovanie osoby do vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti nielen vzhľadom na predchádzajúce správanie danej osoby na ich vlastnom území, ale aj na základe informácií poskytnutých inými členskými štátmi, ak to umožňuje vnútroštátne právo. V tom istom zmysle odôvodnenie 24 uvádza, že s cieľom zabezpečiť ochranu všetkých osôb, ktoré sú v interakcii so spoločnosťami alebo pobočkami a predchádzať podvodnému konaniu alebo inému zneužitiu, musia byť príslušné orgány v členských štátoch schopné overiť, či osobe, ktorá má byť vymenovaná do vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti, nebolo zakázané vykonávať vedúcu funkciu alebo funkciu v orgáne spoločnosti.

81. Podľa dôvodovej správy k návrhu smernice 2019/1151[35] článok 13i smernice 2017/1132, v znení zmenenom prvou uvedenou smernicou, poskytuje členským štátom právny rámec na vyžiadanie informácií od ostatných členských štátov týkajúcich sa štatutárnych zástupcov zbavených funkcie. Podľa tohto ustanovenia členské štáty môžu kontrolovať spolu s ostatnými členskými štátmi, či osoba, ktorá má byť zaregistrovaná ako štatutárny zástupca spoločnosti, bola zbavená tejto funkcie v inom členskom štáte na základe vnútroštátneho práva tohto členského štátu.

82. Smernica 2019/1151 však vychádza z predpokladu, že v tomto právnom rámci systematické a všeobecné predchádzanie podvodnému konaniu alebo zneužitiu, ktoré spočíva v založení spoločnosti v inom členskom štáte s cieľom vyhnúť sa zákazu vykonávať funkcie štatutárneho zástupcu, možno vykonať v členskom štáte, v ktorom je spoločnosť usadená. Práve v tomto kontexte môže členský štát v súlade s článkom 13i ods. 2 druhou vetou smernice 2017/1132 v znení zmenenom smernicou 2019/1151, odmietnuť vymenovanie osoby do vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti, ak je táto osoba považovaná za diskvalifikovanú na vykonávanie tejto funkcie v inom členskom štáte.

83. Túto úvahu potvrdzuje aj analýza ďalších ustanovení zavedených smernicou 2019/1151.

84. Ako tvrdí Komisia, podľa článku 13g ods. 3 písm. f) smernice 2017/1132 v znení zmenenom smernicou 2019/1151 pravidlá pre založenie spoločností online, ktoré majú stanoviť členské štáty, zahŕňajú okrem iného pravidlá týkajúce sa „postup[ov] na overenie vymenovania osôb na

[34] Podľa článku 13i smernice 2017/1132 v znení zmenenom smernicou 2019/1151 sú „osobami vo vedúcej funkcii alebo vo funkcii v orgáne spoločnosti“ minimálne osoby uvedené v článku 14 písm. d) bode i) tejto prvej uvedenej smernice, teda osoby, ktoré buď ako zákonom stanovený orgán, alebo ako členovia takéhoto orgánu sú oprávnené zastupovať spoločnosť v konaniach s tretími osobami a v konaniach pred súdom. V tejto súvislosti z tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že podľa terminológie použitej vnútroštátnym súdom je „konateľ spoločnosti“ v skutočnosti štatutárnym zástupcom tejto spoločnosti. Možno ho teda považovať za „osobu vo vedúcej funkcii alebo vo funkcii v orgáne spoločnosti“ v zmysle vyššie uvedených ustanovení.

[35] Návrh smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa mení smernica (EÚ) 2017/1132, pokiaľ ide o používanie digitálnych nástrojov a postupov v rámci práva obchodných spoločností, COM(2018) 239 final, s. 15.

vykonávanie vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti“. Článok 28a tejto smernice obsahuje podobné ustanovenia týkajúce sa zápisu pobočiek do registra online. Výpočet oblastí v článku 28a ods. 3 uvedenej smernice, v ktorých majú členské štáty stanoviť podrobné pravidlá, je síce veľmi podobný tomu, ktorý je uvedený v článku 13g, neodkazuje však na postupy overovania osôb na vykonávanie vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti.

85. Treba ešte overiť, či obmedzenie slobody usadiť sa, ktoré vyplýva z uplatňovania prekážok vymenovania konateľov spoločností stanovených v nemeckom práve, možno odôvodniť ďalšími dôvodmi, ktoré uvádza vnútroštátny súd a nemecká vláda, konkrétne ochranou veriteľov a poctivosti v obchodnom styku.

c) O ochrane veriteľov a poctivosti v obchodnom styku

86. Hoci ochrana veriteľov a poctivosti v obchodnom styku predstavuje naliehavý dôvod všeobecného záujmu,[36] opatrenia odôvodnené týmto dôvodom musia tiež spĺňať kritériá zákazu diskriminácie, efektívnosti a proporcionality, pripomenuté v bode 59 vyššie.

87. V prvom rade keďže sa prekážky vymenovania konateľov spoločností stanovené v nemeckom práve uplatňujú aj na spoločnosti usadené v Nemecku, nič nenasvedčuje tomu, že sa tieto podmienky uplatňujú diskriminačne.

88. Ďalej pokiaľ ide o ochranu veriteľov a poctivosti v obchodnom styku, je nepochybne pravda, že skutočnosť, že osoba vymenovaná v súlade so zákonom za konateľa spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte narazí na prekážky brániace jeho vymenovaniu uvedené v § 6 ods. 2 druhej vete bodoch 2 a 3 a § 6 ods. 2 tretej vete GmbHG nemusí nutne znamenať, že táto osoba nemá právomoc prostredníctvom pobočky zaväzovať spoločnosť voči tretím osobám.

89. Podľa nemeckého práva majú však prekážky brániace vymenovaniu konateľov spoločností na jednej strane podobu súdneho alebo úradného zákazu vykonávať profesijnú alebo obchodnú činnosť zodpovedajúcu činnosti pobočky. Takýto zákaz je uložený práve na ochranu obchodu. Na druhej strane medzi prekážky brániace vymenovaniu konateľov spoločností patria aj prekážky, ktoré majú formu odsúdenia za určité úmyselné trestné činy, konkrétne tie, ktoré súvisia s platobnou neschopnosťou, nepravdivým alebo nepresným predložením informácií o obchodnom styku a s podvodom. Iba takéto odsúdenia môžu byť účinným prejavom vôle chrániť poctivosť obchodných transakcií.

90. Napokon, pokiaľ ide o ich proporcionalitu, podľa môjho názoru sa zdá, že uplatňovanie prekážok vymenovania konateľov spoločností stanovených v nemeckom práve nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa, ktorý uplatňovanie týchto prekážok sleduje. Hoci sa tieto prekážky uplatňujú aj na osoby, ktoré už boli v súlade so zákonom zapísané ako konatelia spoločností v iných členských štátoch, v prípade neexistencie harmonizácie takýchto prekážok na úrovni Únie nemožno predpokladať, že každý členský štát stanoví podobné prekážky tak, že uplatňovanie prekážok vymenovania konateľov spoločností stanovených v nemeckom práve by viedlo k zdvojeniu prekážok alebo formalít. Okrem toho v okamihu založenia spoločnosti nie je možné predvídať všetky rozhodnutia, ktoré spoločnosť prijme, pokiaľ ide o zápis jej pobočiek do registra. Nie je teda vylúčené, že členský štát, v ktorom je spoločnosť usadená, nebude schopný v plnom rozsahu zabezpečiť dodržanie povinností vymenovania platných v hostiteľskom

[36] Pozri rozsudok z 12. júla 2012, VALE (C-378/10, EU:C:2012:440, bod 39 a citovaná judikatúra). Pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 30. septembra 2003, Inspire Art (C-167/01, EU:C:2003:512, bod 140).

členskom štáte pobočiek tejto spoločnosti. Uplatňovanie týchto prekážok navyše umožňuje zabezpečiť účinnosť súdnych a úradných zákazov vykonávať profesijnú alebo obchodnú činnosť v priestore Únie.

91. Stručne povedané, podriadenie zápisu pobočky dodatočným podmienkam stanoveným v práve iného členského štátu, než je členský štát usadenia, ktoré vytvárajú prekážky brániace vymenovaniu konateľov spoločností, ako je to v nemeckom práve, teda predstavuje obmedzenie slobody usadiť sa. Toto obmedzenie však môže byť odôvodnené ochranou veriteľov a poctivosti v obchodnom styku.

92. Teraz je potrebné ešte vymedziť, či to isté platí aj pre povinnosti uvedené v druhej prejudiciálnej otázke. Zlučiteľnosť uplatňovania prekážok brániacich vymenovaniu konateľov spoločností, ktoré vyplývajú z vnútroštátnej právnej úpravy, s právom Únie neznamená, že to isté nevyhnutne platí pre akékoľvek opatrenie umožňujúce podľa tejto právnej úpravy overiť neexistenciu týchto prekážok.

d) O odôvodnení predmetných povinností z titulu ochrany veriteľov a poctivosti v obchodnom styku

93. Keďže sa povinnosti uvedené v druhej prejudiciálnej otázke uplatňujú za rovnakých podmienok ako prekážky vymenovania konateľov spoločností stanovené v nemeckom práve, nič neumožňuje domnievať sa, že sú tieto povinnosti uplatňované diskriminačne.

94. Pokiaľ ide o efektívnosť povinnosti vyhlásiť, že takéto prekážky neexistujú, táto efektívnosť je vzhľadom na ochranu veriteľov a poctivosti v obchodnom styku uznaná smernicou 2019/1151. Článok 13i ods. 2 smernice 2017/1132, zavedený smernicou 2019/1151, v spojení s odôvodneniami 23 a 24 tejto poslednej uvedenej smernice stanovuje, že s cieľom zabezpečiť ochranu všetkých osôb, ktoré sú v interakcii so spoločnosťami, môžu členské štáty požadovať, aby „osoby, ktoré sa uchádzajú o vedúcu funkciu alebo funkciu v orgáne spoločnosti, vyhlásili, či sú si vedomé akýchkoľvek okolností, ktoré by mohli viesť k ich diskvalifikácii na vykonávanie vedúcej funkcie alebo funkcie v orgáne spoločnosti v dotknutom členskom štáte“.

95. Keďže neexistuje systém automatickej výmeny informácií o prekážkach brániacich vymenovaniu konateľov spoločností, táto povinnosť podľa všetkého nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa, ktorým je ochrana veriteľov a poctivosti v obchodnom styku, bez toho, aby dotknutým osobám ukladala neprimeranú záťaž. Okrem toho znalosť imperatívnych noriem členského štátu registrácie pobočky, ktoré stanovujú prekážky súvisiace so spoľahlivosťou v obchodnom styku, ako sú tie, ktoré stanovuje nemecké právo, zrejme nevyžaduje mimoriadne náročné štúdium tohto práva.

96. Hoci je povinnosť poskytnúť vyhlásenie o neexistencii prekážok vymenovania konateľov spoločností odôvodnená, neplatí to pre povinnosť vyhlásiť, že konateľ bol v tejto súvislosti poučený notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť registrovému súdu akékoľvek informácie.

97. Nič totiž neodôvodňuje skutočnosť, že toto vyhlásenie musí poskytnúť iba konateľ a nemôže to byť osoba, ktorá ho poučila o povinnosti poskytnúť informácie registrovému súdu. Okrem toho povinnosť poskytnúť uvedené vyhlásenie vyplýva skôr z pravidiel vnútroštátneho práva v oblasti trestnoprávnej zodpovednosti. V prípade neexistencie tohto vyhlásenia by dotknutá osoba nemusela nahlásiť určité odsúdenia a sankcie stanovené za nepravdivé vyhlásenia vo vzťahu k týmto odsúdeniam by sa v jej prípade neuplatňovali. Záujem členského štátu rozšíriť rozsah

trestnej zodpovednosti konateľov na vyhlásenia týkajúce sa existencie prekážok brániacich ich vymenovaniu však nemožno nevyhnutne prirovnať k záujmu chrániť veriteľov. Stačilo by, aby konatelia v zásade neboli oslobodení od povinnosti nahlásiť tieto odsúdenia.

98. Pre úplnosť vyššie uvedené úvahy nemajú vplyv na súlad trestných sankcií, ktoré sú spojené s povinnosťami uvedenými v druhej prejudiciálnej otázke, s právom Únie.

V. Návrh

99. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na druhú prejudiciálnu otázku, ktorú položil Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), takto:

1. Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1132 zo 14. júna 2017 týkajúca sa niektorých aspektov práva obchodných spoločností sa má vykladať v tom zmysle, že povinnosti konateľa, ktorý žiada o zápis pobočky spoločnosti s ručením obmedzeným so sídlom v inom členskom štáte do obchodného registra, predložiť vyhlásenie, že v jeho osobe nespočíva žiadna prekážka brániaca jeho vymenovaniu podľa vnútroštátneho práva v podobe súdneho alebo úradného zákazu výkonu profesijnej alebo obchodnej činnosti, ktorá sa celkom alebo čiastočne zhoduje s predmetom podnikania spoločnosti, alebo v podobe právoplatného odsúdenia za určité trestné činy, a že v tejto súvislosti bol poučený notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu akékoľvek informácie, nepredstavujú „povinné zverejňovanie“ v zmysle článku 30 tejto smernice.

2. Články 49 a 54 ZFEÚ nebránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej konateľ spoločnosti žiadajúci o zápis pobočky spoločnosti s ručením obmedzeným so sídlom v inom členskom štáte do obchodného registra musí podať vyhlásenie, že takéto prekážky brániace jeho vymenovaniu neexistujú.

3. Články 49 a 54 ZFEÚ bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej konateľ tejto spoločnosti musí predložiť vyhlásenie, že bol v tejto súvislosti poučený notárom, porovnateľným právnym poradcom alebo konzulárnym úradníkom o svojej neobmedzenej povinnosti poskytnúť súdu akékoľvek informácie.